

אפשרות למבוכה

יונתן לוי צילם והפך שיחות עם נשים על יחסים, סקס ואהבה לתערוכה. זהירות יתר בעת חציית שדה המוקשים של התקינות הפוליטית עיקרה את כוחה

גלעד מלצר

היחסים בין המינים עומדים זה שנות דור במרכז של מחקרים ויצירות תרבות ואמנות. הם מובילים לחקיקה, מחאות ולקאטים של אלימות והתנגדות. תערוכה שיצר וצילם גבר מבוגר משיחות שערך עם נשים על יחסים, סקס, אהבה ורגשות נשמע עת כמו שדה מוקשים למשטרת התקינות הפוליטית.

האווירה בחלל הקטן של גל' ריה בנימין בתל אביב שהואפיל לצורך הקרנת הראיונות – אלו מת האור שמכוונת לתצלום הגדול שבחלל הכניסה – נעה בין האפ' לולית המאיימת של חדר החקירה בגרסתו הקולנועית לבין "סודות שגילינו לכולם" של יונתן לוי מצליחה לנוע בין חוסר נוחות של דיבור על וחשיפה של מה שבדרך כלל נשאר "בינינו" (או עובר דרמטיזציה ובימוי עד לורא בקול'נוע) לבין ההיסוס המביש שעוסף את המשוחחים ואותנו הצופים. את שדה המוקשים הפוליטי הוציא לוי כמעט בלי להפעיל טריגרים או לגרום לפיצוצים טרוריים ופר'פורמטיביים. הבעיה טמונה בכך שהוא והיר מדי. מה שעשוי היה להיות סקנדל נהפך לצפייה והאו'נה למשהו שתקועקץ ניטל ממנו. בחמש השנים האחרונות הוזמן לוי לסטודיו שלו נשים לשיחה פנים אל פנים. הוברור מראש שכל מה שיקרה הוא שתתנהג לשיחה, או שתלכי שתימש בחומ'רם. אחת עזבה בכעס. כל היתר הסכימו, שאלו, מגמגמו, שתקו, צחקו ודיברו לא מעט. לוי חבר לשיחה עם עשר נשים. עם שתיים מהן הוא נפגש שוב כעבור כמה שנים.

חלל התערוכה "סודות שגילינו לכולם", משמאל: פריימיים מתוך העבודות. מערך שליטה ומניפולציה שמשוה בו נתקע צילומים: יונתן לוי

אחת הנשים אומרת ש"לייצר מתח מיני כבסיס ליצירת אמנות משעמם בעיניי". הסיטואציה בכמה מהשיחות אכן משעממת ולא חוצה את הצפוי

סקס. אבל הדיאלוגים בעיקר כר' ללים התחמקויות והתפתלויות, ומה שאחת הנשים כינתה "אפש' רות למבוכה".

בתצלום הגדול שבכניסה ניצב לוי מהורהר בסטודיו שלו, במקום השחור מוסט כך שרואים ברקע את המטבחון, את החיים שמעבר לסיטואציה המובנית, לאמנות. לוי עמד בהבטחה שלו. כל מה שקרה זה שהוא שוחח עם כמה נשים לבד בסטודיו. השיחות אמנם המשיכו, אבל המטאפורה השתל'טה על החלל ועל ההצבה. משהו שנתקע.

יונתן לוי – "סודות שגילינו לכולם".
אוצרת: קרן זלץ. גלריה בנימין.
שביל המרחץ 5, תל אביב.
רביעי'חמישי, 12:00-16:00,
שישי'שבת 11:00-15:00. טע 8.6

התוכן, הקצב, ההפסקות והחיבר'רים היא בידיי של לוי. ברצונו יש'תיק וברצונו יפעיל. במקום דיאלוג אנחנו חווים במערך שליטה ומניפולציה. בחלל הכניסה מוקרנים על הקיר קטעי טקסט מתמלול השי'חות. שוב מבחר סלקטיבי מהשי'חות, שהן עצמן פיסה שנחתכה מהשיחה ארוכה, מוקפאת ונחתכת. הטקסט על הקיר נבחר בקפידה ושם קופצות מילים, או יותר נכון פתיגות טרוריים כמו "אוננות" ו"אורגזמה" ו"יחסים" ומה לא. כן, מי שישב בשני סבבי ההקרנות במלואם ישמע גם בדיבור והיר על מוקש פוליטי – השליטה על

נראים גבר ואישה (שמות הנשים לא מוזכרים) על רקע מסך שחור. לפניהם שולחן נמוך ועליו כוסות יין, או שהם יושבים על הספה בס'טודיו. באחד המסכים, זה שעליו מוקרנת השיחה הראשונה, מס'כות קרנבל מכסות את פניהם של לוי ובת השיח. בהמשך כל הנשים הסכימו לדבר בפנים גלויות. זה לא שינה הרבה משום שהתדר והאנרגיה של השיחות, כמו גם המקום, התאורה, הפריים, דומים ומוגבלים.

על שישה מסכים מוקרנים קטעים לא ערוכים שנגזרו במ'לואם מתוך השיחות, בשני סבבים. באחת השיחות שנבחרו הוא אף שואל את האישה "מה יכול להיות יותר שקוף מהטריק הידוע הזה של להביא בחורה לצורה לסטר'דיו?" משפט שכמוכן מוהדהד לא מעט מקרים שנחשפו בשל בדיק'ה"טריק" המולוכל, הנפשע הזה, הן בישראל והן בעולם. סיטואציה שהיא מכונה בחיך נבחר "שגורה". היא גם מיד מוסיפה שגם "לייצר מתח מיני כבסיס ליצירת אמנות הוא משעמם בעיניי". ובכל זאת הגה היא כאן, והנה קולות, ידי'דות, או כאלו ששמעו על הפ'רויקט ופנו אליו. הסיטואציה בכמה מהשיחות אכן משעממת, ובמקרים אחרים לא חוצה את המובן מאליו, את הצפוי. בכל המסכים, למעט אחד,